

Páter Gabriel

KRÁĽ BEZ MOCI

Naša predstava o tom, kto je kráľ, pochádza väčšinou z čítania rozprávok, historických kníh, z pozerania filmov o kráľoch a pod. S pojmom „kráľ“ sa preto v našich predstavách spája postava človeka, ktorý má moc. Kráľ je niekto, kto vládne nad druhými, kto riadi spoločenský život svojich poddaných, kto ochraňuje ich práva a bezpečnosť, či už pred vnútorným alebo vonkajším nepriateľom. Skrátka, kráľ je ten, kto má moc, kto vďaka nej sa stará o blaho svojich podriadených.

My katolíci, v túto nedeľu, slávime sviatok Krista Kráľa. A je zaujímavé, že Cirkev nám predkladá práve na tento sviatok text Písma, ktorý hovorí o ukrižovaní Krista, Kráľa veriacich!

To má hlboký zmysel, nad ktorým je potrebné sa zamyslieť. Veď my, veriaci, sa máme hlásiť ku kráľovi, ktorý nemá v ľudských očiach žiadnu moc. Máme sa utiekať pod ochranu niekoho, kto nevie pomôcť sám sebe, keď je vystavený ľudskej zlobe a nespravodlivosti. Do rúk takéhoto bezmocného kráľa máme vložiť svoju nádej, svoje životy!

Vieme z denného života, ako by bolo veľmi potrebné, aby niekto – kto má vyššiu moc – zasiahol proti nespravodlivosti, ktorá sa pácha na každom kroku. Vieme totiž, ako drzo sa páchatelia nepravosti vysmieľajú spravodlivosti – a to len preto, že spravodlivosť nemá proti nim žiadne „dôkazy“ a preto nemá nad nimi ani žiadnu moc (a oni si môžu i naďalej konať podľa svojej zvrátenej ľubovôle). Skrátka mnohokrát v našom živote cítime, že mal by tu byť „niekto“, kto by bol schopný zasiahnuť svojou mocou proti nespravodlivosti, ktorá sužuje tento svet a my by sme ochotne šli za niekým takýmto mocným. A práve tu, do takejto reality, počujeme volanie a hlas Cirkvi, aby sme uznali za Kráľa toho, ktorý sám sebe nevie pomôcť a úplne bezmocne zomiera na kríži.

Istotne by bol nerozumný tento hlas Cirkvi, keď by sa život obmedzoval len a len na túto zem.

No my kresťania vieme, že život má dva rozmery: pozemský a nebeský. Sme občanmi tohto sveta: „pozemského kráľovstva“ (lebo sme sa zrodili z tejto zeme, tu žijeme, tu sa rozvíjame), ale zároveň sme občanmi neba: „nebeského kráľovstva“ (k nemu smerujeme, to je náš definitívny cieľ, tam dosiahneme svoju úplnú zrelosť). A Ježišovo „kráľovstvo“ je to, ktoré je nad týmto

svetom. Nie že by ignorovalo tento svet. Veď sa máme podľa Ježišovho učenia starať o budovanie tohto sveta. Pretože „ľudský pokrok môže slúžiť pravému šťastiu človeka“ (GS 37). Ale Ježišovo kráľovstvo ani nechce v tomto svete zakotviť. Lebo Boh pripravil pre nás ľudí čosi lepšie, než je to, čo máme možnosť vidieť a zažiť tu na tejto zemi. Písmo to vyjadruje takto: „ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani si človek nevie predstaviť, čo Boh pripravil tým, ktorý ho milujú“ (1Kor 2, 9). Ale práve cesta do nebeského kráľovstva, nie je cesta do moci a sily (ktoré sa uplatňujú pri budovaní pozemského kráľovstva), ale je to cesta poníženia a sebadarovania v láske (čo je vyjadrené práve v kríži nášho Kráľa).

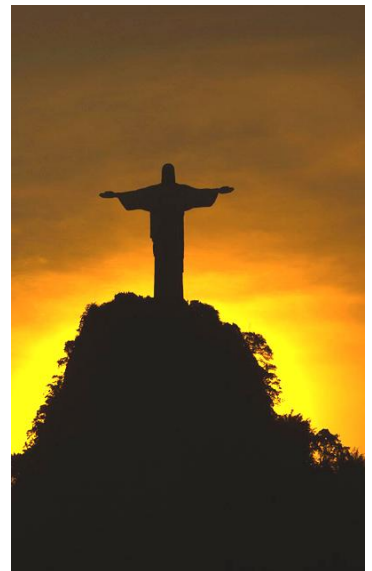
Takéhoto Kráľa, ktorý na kríži – v úplne sebadarujúcej láske – dáva svoj život za spásu sveta, máme uznávať, takéhoto Kráľa máme nasledovať.

Je na nás, aby sme pred týmto svetom, ktorý ide cestou moci a sily, vyznali: Ježiš umierajúci na kríži je náš Pán a Kráľ. Máme sa v tom podobať „dobrému lotrovi“ z dnešného evanjelia. On vyznal, že Ježiš je kráľ. A kedy to vyznal? Vtedy, keď Ježiš potupený a bezmocný visí na kríži; keď sa mu posmieľajú kňazi, ľudia i vojaci, i lotor z ľavej strany. Vyznáva, že Ježiš je kráľ vtedy, keď všetci posmieľajúci sa žiadajú Ježiša, aby dokázal svoju božskú moc a pomohol si pred potupnou smrťou kríža tým, že z kríža zostúpi. Lotor vyznáva svoju vieru slovami: „Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva“(Lk 23,42).

Svet bude mnohokrát žiadať od kresťanov, aby im ukázali svojho Boha, keď bude vo svete triumfovať zlo. A kresťania im nebudú schopní argumentovať! Ba sami budú v pokušení pochybovať o pravde, ktorej uverili. No nemalo by to tak byť! Mali by sme práve v tých chvíľach ešte väčšmi uvažovať o tajomstve, o ktorom nám hovorí dnešný sviatok. Kristus je Kráľom na kríži. „Toto je židovský kráľ!“ Toto je Kristus Kráľ, kráľ veriacich, kráľ toho Kráľovstva, ktoré nie je z tohto sveta.

Tým, že Ježiš zomrel na kríži, zanechal navždy pre túto zem svoj viditeľný odkaz, testament, v ktorom zanechal svoju poslednú vôľu pre svojich verných o tom, ako budú a majú aj oni dosahovať Božie kráľovstvo.

Pane Ježišu ukrižovaný, klaniame sa ti, a vyznávame, že ty jediný si Kráľ slávy. Amen.

Odveký obraz Večného, Boh z Boha, Svetlo zo Svetla, sláva ti, Vykupiteľ, česť a kráľovská moc posvätná.

Ty jediný si pred vekmi, stred časov, nádej človeka; tebe sa podriadujeme, moc tvoja láskou preteká.

Ty, čistej Panny krásny kvet, si hlava ľudskej rodiny, z nebeskej schádzaš výšiny obšťastníť sveta nižiny.

Rod ľudský krutým tyranom bol dlhé veki väznený. ty si okovy rozlomil, aby bol v tebe spasený.

Zákonodarca, Učiteľ, Kňaz, čo na rúchu nápis máš krvou: že Knieža kniežať si, Kráľ kráľov, Vykupiteľ náš.

Otcovi, tebe, Duchu tiež, Kriste vďak, večná veleba, že si nás krvou vykúpil a tiahneš k sebe do neba. Amen.

On vstal, opustil všetko a šiel za ním

(Lk 5,27-32)

Videl na mýtnici sedieť mýtnika menom Léviho a povedal mu „Pod' za mnou!“ On vstal, opustil všetko a išiel za ním. Lévi mu urobil vo svojom dome veľkú hostinu... „Prečo jete a pijete s mýtnikmi a hriešnikmi“... „Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. „Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov, aby sa kajali.“

„Ten, čo sedel na mýte mal svoje meno. A v mene vpísanú náplň života. Tá bola bohatšia než všetko, čo so sebou prinášal tento lukratívny post. Skutočne sa obohatiť, znamená obrátiť sa k Bohu a žiť s ním. Kto má majetok, je majetný, kto má Boha, je bohatý. To predpokladá zanechať bôžikov, ktorých sa naše ruky kľčovito držia. U Léviho to znamenalo zanechať mýto, zdroj hmotného bohatstva. Tak to Matúš pochopil, bez váhania vstal a od radosti, že našiel veľmi vzácnu perlu, usporiadal veľkú hostinu. Je to živý obraz, ako je odriekaniu priamo úmerná prekypujúca hojnosť. Práve o to ide Bohu, ktorému všetko patrí a ktorý sa chce s nami o všetko podeliť. Veď všetky bohatstvá a krásy nestvoril pre seba, ale pre nás. Pre Boha nie je problémom choroba, ale vzdorovitý pacient, nie bedár, ale jeho lipnutie na svojej úbohej troške. Je v nás akási čudná láska k tme, pre ktorú si zatvárame oči pred svetlom. V súčasnej atmosfére všeobecného odmietania Božích ponúk si môžeme byť istí, že tam, kde prejavíme aspoň trochu úprimného záujmu a otvorenosti, Boh bude ku nám výnimočne štedrý.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Prvá adventná nedeľa:

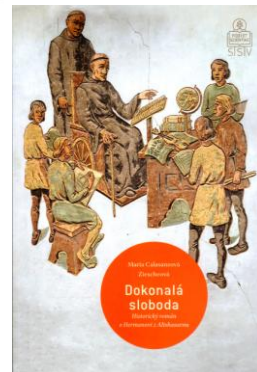
Budúca nedeľa 27.11. je prvá adventná nedeľa. V adventnom období oltáre nevyzdobujeme kvetmi, ale symbolom adventu je adventný veniec. Na prvú adventnú nedeľu bude i zbierka na charitu.

Pozvanie pre veriacich: V utorok 22. novembra sa v aule Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave uskutoční „Nádvorie hľadajúcich“ - podujatie na podporu dialógu medzi veriacimi a neveriacimi. Uviesť ho príde taliansky kardinál Gianfranco Ravasi, predseda Pápežskej rady pre kultúru. Pozvanie do diskusie prijala bývalá predsedníčka vlády SR Iveta Radičová. Budú spolu hovoriť na tému: „Nové podoby chudoby, príčiny a východiská.“ Stretnutie je otvorené pre verejnosť a začína o 9.00 hodine dopoludnia.

Pozvanie: Cirkevné konzervatórium v Bratislave pozýva všetkých, ktorí majú záujem o štúdium hudby, spevu alebo herectva na Deň otvorených dverí v sobotu 26. novembra 2016 od 9:00 do 15:00 hod.

Pri svätomartinskej zbierke sme vyzbierali 545.- €
Pán nech odmení vašu štedrosť!

**Kalendár „Pútnik Svätovojeťský“ na rok 2017
a členskú podielovú knihu,
si môžu členovia
Spolku Svätého Vojtecha
vyzdvihnúť vždy po sv. omši v sakristii.
Členský poplatok je 5.- €**

Sväté omše v 34. týždni Cezročného obdobia - (C)

21.XI. pondelok

08:00 Za Božiu pomoc pre chorú sestru
(v Trnave končí deviatnik k Trnavskej Panne Márii)

22.XI. utorok

17:00 Za † Jozefa a Ceciliu Podmarčíkových

23.XI. streda

17:00 Svätá omša v Štefanovej

24.XI. štvrtok

17:00 Za † Milana Jurčáka

25.XI. piatok

17:00 Za † starých rodičov Novosedlíkových a Vadovičových

26.XI. sobota

08:00 Za † Rudolfa a Serafinu Kulifajových,
dcéru Annu a za†a Rudolfa
Končí sa cezročné obdobie

Upratovanie kostola: 2-27

27.XI. 1. Adventná nedeľa – (A)

08:00 Za † Františka Kublihu a syna Miroslava
Lektori: Blahová M., Vráblová M.

11:00 Za farníkov

Lektori: Polanská Z., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

21.XI. pondelok Obetovanie Panny Márie - Sp

22.XI. utorok Sv. Cecilia, panna a mučenica - Sp

23.XI. streda Klement I., pápež a mučeník - Esp

24.XI. štvrtok Sv. Andrej Dung-Lak a spol., mučeníci - Sp

25.XI. piatok Sv. Katarína Alexandrijská, panna a mučenica - Esp

26.XI. sobota Sv. Konrád, biskup

Začiatok Ježišovo verejného účinkovania

„Od tej chvíle začal Ježiš hlásať: ‚Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo‘,“

(Mt 4, 17).

I. Duša moja, rozjímaj o tom, že keď nadišiel určený čas, Pán sa zjavil svetu, opustil púšť a začal plniť svoje poslanie, ktoré mu určil Otec.

Všimni si, v akej obdivuhodnej chudobe a pokore začína svoje verejné účinkovanie. S bosými nohami a odkrytou hlavou sa vydáva hľadať ovce, ktoré sa stratili z domu Izraela. Opúšťa svoj nazaretský domov a jeho útulné pohodlie a zabúdajúc na seba žije ako chudobný pútnik. Prechádza cez judejské mestá, pričom odpočíva pod šírým nebom a na holej zemi. V nočných hodinách vystupuje na vrchy modliť sa, neberúc ohľad na premeny počasia, chlad alebo horúčavu. Nemá dom ani strechu, pod ktorú by sa uchýlil, a znáša hlad a smäd. Taktó z lásky k tebe zabúda na seba. Spaľujú ho plamene Božej lásky a jeho srdce stravuje horlivosť a túžba po spáse duší. Tieto prudko šľahajúce plamene Božej lásky ukrýva a zadržiava vo svojom božskom srdci až do chvíle, ktorú určila Božia vôľa. Vtedy z jeho úst vytrysknú ako rozvodnená rieka slová evanjelia, ktoré boli dovtedy ukryté v mori jeho božstva. Zrazu začínajú prudko prýšťať z jeho božského srdca a odhaľujú nám nebeské poklady.

Zamysli sa, ako odpovedáš na jeho lásku. Čo preň robíš? Si príliš slabá a prehnane sa bojíš o svoje telo, vyhľadávaš pohodlie a rýchlo sa sťažuješ, ak ti niečo chýba. A hoci si zložila sľub chudoby, ktorým by si ho mala napodobňovať, zdráhaš sa prijať aj najmenšie nepohodlie. Nepestuješ umŕtvenie a v rehoľnom živote sa ti nepáči to, čo nelahodí tvojim zmyslom. Si pripútaná k svojmu pohodliu.

Meraj svoj život a svoje skutky mierou Ježiša Krista. Snaž sa ho napodobňovať a odpovedať na jeho božskú lásku.

II. Duša moja, rozjímaj o prvých slovách, ktorými božsky Učiteľ začal svoje verejné účinkovanie. Vrávi nám, aby sme robili pokánie, pretože sa k nám priblížilo nebeské kráľovstvo.

Mali by sme správne pochopiť tieto božské slová, aby sme ich mohli uskutočňovať a prijať do svojho vnútra Božie kráľovstvo. Pokánie, ku ktorému nás vyzýva, je predovšetkým opravdivá skrúsenosť a ľútosť srdca nad tým, že sme urazili Boha, nášho Pána. Máme sa kajať tak, že zmeníme svoj život a prijmeme postoj pokánia - teda precítíme bolesť nad svojimi hriechmi a polepšíme sa.

Pán nechce, aby si svoj život premárnila premýšľaním o svojich hriechoch, neprestajným spovedaním sa a ustavičným točením okolo svojej biedy. On chce, aby si sa po spovedi polepšila, aby si vždy prichádzala k nemu v duchu pokory, aby si konala skutky pokánia, aby si ustavične umŕtvovala svoje zmysly, aby si svoje telo podriadila duchu, aby si ovládala svoje nezriadené vášne, aby si sa každý deň cvičila v nemenných a pevných kresťanských čnostiach, akými sú opravdivá pokora a miernosť srdca, zrieknutie sa vlastného úsudku a vôle. Chce, aby si poslúchala svojich predstavených, dokonale zachovávala kláštorňú regulu a aby si svojich blížnych milovala jeho láskou. Toto je opravdivé pokánie, ktorému ťa

chce naučiť svojimi slovami, ale predovšetkým príkladom svojho svätého života. Po tejto ceste dôjdeš do nebeského kráľovstva.

Vyznaj Pánovi, že hoci si prežila veľa rokov v jeho škole, čiže v rehoľnom živote, príliš si nedbala na opravdivé pokánie, ale blúdila si sem a tam, pripisovala si význam svojim predstavám, diskutovala si s diablovými návrhmi a zaoberala si sa zbytočnosťami. Preto si iba málo pokročila a nepochopila si skutočný zmysel pokánia. Snaž sa vykročiť vpred!

Mária Celesta Crostarosa „Meditácie“

Sila túžby

„Pane, nedbáš, že ma sestra nechá samu obsluhovať?“ (Lk 10,40)

Pane, aj mňa to niekedy roztrpčí, keď ja driem a namáham sa, kým druhí holdujú dolce far niente.

Ale - Pane, chceš ty vôbec ustavičnú aktivitu? Možno by som mal častejšie hľadať ticho,

- aby som ťa počúval,

- aby som ťa poslúchal,

- aby som ťa stretol. Pane, dovol' mi občas si pri tebe odpočinúť.

Rosberth a Alois Kriegovci

Za oknom ticho padá sneh. Ležíš na posteli a pozeráš von do zimnej krajiny. Okolo teba je ticho a pokoj...

Možno teraz myslíš na vtáčiky tam vonku, ako hladujú a mrznú, alebo na ľudí, ako sa moria na ťadovatených cestách, na chudobných, ktorým ľadová voda preniká do deravých topánok - a ďakuješ Bohu, že môžeš ležať vo vykúrenej izbe a v suchých bielych perinách.

Možno ti v tom tichu pripadá vlastná nečinnosť dvojnásobne neznesiteľná a umáraš sa myšlienkou: Čo všetko by som mohol urobiť, čo všetko som mohol dokázať!

Ale si odsúdený na ničnerobenie. A predsa môžeš práve teraz urobiť to, čo je pre človeka nadľudskejšie: Túžiť!

Pretože túžba je pre kresťana silou. Inak než v myslení svetských ľudí. Pre kresťana je túžba silou, ktorá pretvára skutočnosť. Pre deti sveta je chudák chudobný, boháč bohatý, chorý človek chorý. Pre kresťana však môže byť navonok chudobný človek vnútorne bohatý, navonok bohatý vnútorne chudobný. Pre neho môže byť navonok chorý človek vnútorne celkom zdravý a navonok zdravý vnútorne skrz-naskrz chorý. U kresťana všetko závisí od chcenia.

V negatívnom zmysle platí: Svet sa sputuje na činy, svedomie na zmýšľanie. Tu je už zlý úmysel previnením.

V pozitívnom zmysle platí: Keď srdce úprimne ľutuje vykonaný skutok, už je aj vymazaný, pretože ľútosť zahľadá vinu. Túžba mení skutočnosť.

A keď človek z celého srdca túži po Bohu, dostane sa aj do Božej blízkosti, pretože tí, čo celou svojou dušou a celou svojou myslou po ňom túžia, sú už u neho. Čím viac nám Boh chce dať, tým väčšmi vystupňuje našu túžbu po ňom. Lebo je pravda: „Duša, ktorá chce byť v Bohu, už je v tom, koho miluje,“ ako povedal sv. Ján z Kríža.

Vonku nečujne poletujú snehové vločky... a srdce sa nám vyjasnieva, keď si pomyslíme na Pánove slová:

„Blahoslavení lační a smädni po spravodlivosti.“
Utrpenie a starosti, ak ich prijímame s pokorou,
sú tým najcennejším pokladom, ktorý nám Boh dáva,
aby sme raz stáli pred ním s plnými rukami.

Charles de Foucauld

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Symfónia na vodnej hladine

Kvapky dažďa dopadajúce na vodnú hladinu spôsobujú jej jemné chvenie, ktoré sa šíri v symetrických kruhoch do okolia. Miniaturne vlnky z dažďových slzičiek sa spájajú a vytvárajú symfóniu krásnych kružnicových obrazcov. Obrázok okolia zrkadliaci sa na vodnej hladine daždivé kvapky rozkmitajú a vytvoria z neho celkom inú podobizeň, neponášajúcu sa ani v najmenšom na realitu. Keď sa mraky silno rozpláču, roní veľké slzy, ktoré pri dopade na vodnú hladinu vytvárajú krásne vzduchové bublinky. Vodná blanka je odrazu zaplnená striebornými bublinkovými čiapočkami rôznych veľkostí. Život týchto umeleckých výtvarov je však krátky. Len čo plávajúcu bublinkovú čiapočku trafí dažďová kvapka alebo sa sama príliš nafúkne a napne, praská, aby vzápätí na jej mieste dostala krátky život ďalšia vzduchová bublinka.

Keď cez úzku štrbinu tmavých mračien preblesknú lúče slnka, striebřité, jemne nariasené závoje z dažďových slz, porozvešované na vzlykajúcich obláčikoch a mráčikoch, prečarujú na zlatisté. Strieborné bublinkové čiapočky na mláke premení spřška snečných lúčov tiež na zlaté. Vyzerá to, akoby obláčiky a mráčiky plakali blyšťavé zlaté slzičky, ktoré sa pri dopade na mláku premieňajú na jagavé zlaté polgule, vyhupujúce sa v nespočetných množstvách spod trblietavej vodnej hladiny. Takýto nadprirodzený úkaz dokáže vykúzlíť len skúsená alchymistka príroda.

Pokúsme sa s plnými dúškami vychutnať prírodnú scénu, keď jemný dažď tíško skrúpa nejakú mláku na lesnej čistinke alebo na podmáčanej lúke. Nielen vizuálny vnem symetrických kružnicových obrazcov a vzduchových bubliniek, ale aj akustický zážitok v podobe jemného cupotu kvapiek, skrúpajúcich vodnú hladinu, pôsobia na dušu človeka neobyčajne upokojujúco, odmocňujú v ňom nahromadené napätie a umocňujú ochabnutú harmóniu.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Zamyslenia

Je kráľ, ale...

Posledná nedeľa cirkevného roka - *slávnosť Krista Kráľa* - nám veľmi výrazne ukazuje, o čo ide v našej viere v Ježiša Krista. Keď ho vyznávame ako kráľa, musíme ihneď povedať aj to „ale“. Je kráľom, ale nie tak, ako si ľudia predstavujú kráľov: mocných, nádherných, vplyvných. Ježišova moc je nemohúcnosť, jeho panovanie znamená slúžiť, jeho autoritou je láska. V duchu dnes hľadáme na kríž a schádzame sa v chrámoch, aby sme oslavovali túto Božiu bezmocnosť a dali sa povolať do služby jeho lásky.

Tajomstvo dnešného sviatku žiada od nás, aby sme

Božiu moc chápali inak ako to, po čom vlastne túžime a ako by sme to chceli počuť. Našej pozornosti by nemalo ujsť, že titul „kráľ Židov“ sa uvádza iba v kontexte ukrižovania. V konečnom bode „panstva“, v najkrajnejšej bezmocnosti sa svätopisec odváži hovoriť o Ježišom kráľovstve. To diametrálne odporuje nášmu fixovaniu sa na moc a silu, či na vplyv. Tento Ježiš, ktorého tu proklamujú za kráľa, žil celý svoj život „bezmocne“. Nemal zbrane ani vojakov, nemal kúzelné triky a nevlastnil žiadne privilégia. Jediné, čo vlastnil a čo mohol ponúknuť, bola jeho láska k ľuďom a jeho poslušnosť voči Otcovi.

Ježiš nebol Božím Synom „s neohraničenými možnosťami a spiatočným lístkom do neba“, hovorí Dorota Sölle. Ježiš rozhodne odmietal robiť zázraky, aby získal lacnú popularitu. To chceli ľudia. Dokonca aj zločinec na kríži tak zmýšľal: „Nie si ty Mesiáš?! Zachráň seba i nás!“ (Lk 23, 39). A tiež pre posmievajúcich vojakov bol Boh na kríži identický s mocou panovania a sily (porov. Lk 23, 37).

Ježiš rúca takéto predstavy. On je Božia tvár v človeku, ktorého ukrižovali. Žil „ako Boh na tejto zemi“. V Ježišovi Kristovi sme stretli milujúceho Boha. Zaiste, s bezmocným a trpiacim kráľom Židov si však vieme málo poradiť pre našu falošnú predstavu o Bohu. V našej „túžbe po Bohu“ poškľujeme po všemohúcnosti, všadeprítomnosti...

Ježiš Kristus - Kráľ ide nám celkom ináč v ústrety. Nemohli by sme totiž hovoriť o Bohu ako takom, ktorého sme poznali v Ježišovi na kríži, keby sme zostali pri predstave „prvého nehybného Hýbateľa“, ako to tvrdí Aristoteles, alebo „jedného, ktorý miluje sám seba“, ako nám to predstavil filozof Plotinos.

V Ježišovi Kristovi sa Boh sklonil k nám, keď rozpál ruky na kríži, aby objal všetkých bez rozdielu.

Povzbudme sa teda myšlienkou jednoduchého kňaza - svätého farára z Arsu, Jána M. Vianneya, ktorý poukazuje na dôvod, prečo máme ostávať v kráľovstve kríža. „Križ je najučenejšia kniha na svete, ktorá nás vedie k samému základu našej viery. A tá nám hovorí: Keď stojíš pred niečím temným, keď ťa trápi vlastné ja, keď stonáš pod ťarchou vnútornej prázdnoty, keď stojíš pred zdanlivo neriešiteľnými ťažkosťami, keď ťa trápi rozchod, sklamanie, nevera alebo nepravosť, keď ťa tlačí niečo zlé alebo ťažká vina, vždy stojíš pred niečím, čo už dávno Ježiš svojím krížom vzal na seba, niesol a premenil. Nech ťa čokoľvek gniavi k zemi, vždy ťa obklopuje večná láska... Preto pri pohľade na kríž nemusíš nič tajiť, nič zakrývať, nič skrúšľovať a za nič sa vo svojom živote nemusíš hanbiť. Musíš mať len jedno: bezpodmienečnú dôveru, pomocou ktorej vložíš svoje malé, úbohé, zraniteľné ja do veľkého ‚Ty‘ Ježiša Krista, ktorý bol za teba ukrižovaný. V okamihu, keď prestaneš hovoriť ‚ja‘ a povieš mu ‚Ty‘, prestane ťa tvoj kríž tlačiť.“

Ježiš je takto celkom blízko pri každom z nás. Celkom blízko pri trpiacom, celkom blízko pri hriešnikovi, celkom blízko pri tých, ktorých normálne nestretávame v „slušnej“ kráľovskej rodine.

Pochopiť to nie je jednoduché, pretože toto kráľovstvo nie je z tohto sveta... Lásku totiž nemožno vykričať.

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku